

Phần 5

13

Ba mươi bảy gã đàn ông.

Trong mười hai bộ phim.

Khi về đến xưởng, Brady gõ tên của Rubis trên mạng cho đến khi có được một vài thông tin. Bộ phim đen đầu tiên cô đóng là vào tháng Mười một năm 1999, *Những chiêu ma mãnh bằng đường hậu môn*. Bản thân cái tên đã cho thấy đây là một bộ phim tồi. Khác với nhiều nữ diễn viên trẻ, Rubis không có trang web chuyên nghiệp. Cô nằm trong số hàng trăm diễn viên vô danh đang gắng sức tạo tên tuổi. Tuy nhiên, kể từ mùa thu vừa rồi, tên của Rubis xuất hiện trên rất nhiều diễn đàn sau khi cô tham gia một bộ phim có tên là *Khởi thủy của khoái cảm* và gần đây nhất là trong *Địa ngục và đối đầu với tất cả*. Hai đĩa DVD mà anh đã mua được. Chính người bán hàng tại sex-shop cũng đã tư vấn cho anh bộ phim mới nhất này. Cuối cùng, anh và tay đó cũng đã tìm được trong kho hàng sáu phim có sự tham gia của Rubis và Brady đã mua tất cả.

Brady cảm thấy rất khó diễn tả cảm giác của anh lúc này khi cầm chúng trên tay. Tò mò? Phấn khích? Ham muốn? Chán nản? Hay sợ hãi? Có vẻ như anh có tất cả, mỗi thứ một chút.

Đến lúc phải chọn một đĩa. Anh chọn bộ phim cũ nhất. Biết đâu anh sẽ phát hiện ra điều gì đó nếu xem chúng theo trình tự thời gian?

Brady nở một nụ cười tự chế giễu. Phải chăng anh thật sự hy vọng biết thêm về người phụ nữ này qua những bộ phim của cô? Những bộ phim khiêu dâm mà trong đó mọi thứ đều là giả dối dù chỉ là chút ít cảm xúc.

Ai mà biết được?

Anh bước tới tự nhốt mình trong phòng chiếu rồi bỏ chiếc đĩa ánh bạc vào đầu đọc, trong lúc máy chiếu bắt đầu rít lên.

Đoạn chạy chữ giới thiệu tên các thành viên đoạn phim với màu sắc sặc sỡ, lời thoại và diễn xuất của các diễn viên như thật, ngay từ đầu đã có thể thấy rõ bộ phim kém chất lượng này chẳng có gì khác ngoài những cảnh khiêu dâm. Cảnh đầu tiên nhanh chóng diễn ra. Không thấy mặt Rubis, Brady cho tua nhanh, anh còn những năm bộ phim phải xem.

Cảnh thứ hai, hai người đàn ông và một phụ nữ. Người phụ nữ tóc vàng, tầm ba mươi tuổi, có bộ ngực đồ sộ, Brady lại tua qua.

Anh nhấn nút “play” ngay khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc bước vào căn phòng, một tiệm giặt tự động. Một cuộc đối thoại tế nhị các diễn viên nhanh chóng cởi quần áo. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là Rubis. Trong trắng đến độ gần như ngây thơ. Lúc đó cô bao nhiêu tuổi nhỉ? Nếu căn cứ theo ngày sản xuất bộ phim: Cô vừa tròn hai mươi một tuổi. Brady cho rằng cô trông phải trẻ hơn thế độ hai tuổi.

Trong tư thế quỳ gối cô đang mút dương vật của một gã siêu cơ bắp, Brady cảm thấy khó chịu trong người. Khi là kẻ thị dâm.

Trên thực tế, anh chưa bao giờ cảm thấy khó chịu, dù chỉ là chút ít, khi thi thoảng xem một bộ phim sex, chính những lễ thói khắt khe mà vì nó người ta phải phủ nhận bản năng đàn ông mới khiến anh cảm thấy chán ghét. Hẳn phải là kẻ nói dối hoặc thật sự ngu ngốc thì mới không chịu thừa nhận rằng chính các sản phẩm khiêu dâm đã đáp ứng những ảo mộng của đàn ông, của đại đa số đàn ông tại các nước phát triển. Brady nhớ lại số liệu của một nghiên cứu rất hữu ích mà anh đã cùng tham gia xây dựng để hỗ trợ một người bạn cũng là nhà báo: Mỗi giây, người ta tiêu gần 2.000 đô la cho các dịch vụ khiêu dâm tại Mỹ. Hơn năm mươi tỉ đô la doanh thu một năm. Cứ mỗi giây tại có ba mươi nghìn người truy cập một trang web sex nào đó. Mỗi phút lại có một bộ phim mới được đưa lên mạng.

Phần lớn đàn ông đều nói với vợ họ rằng “không, không phải anh”. Như thế có nghĩa là chỉ có một nhóm những gã độc thân ngồi kích chuột trong trạng thái hưng phấn cuồng nhiệt, và chỉ một núi tiền cho những thú vui ảo vốn chỉ hấp dẫn được số lượng khách hàng rất ít ỏi... Sự thật nằm đâu đó giữa những lời nói dối, thói đạo đức giả và một nhu cầu có thể nói là đáng xấu hổ nhưng đã tồn tại từ khởi thủy của con người: Đại đa số đàn ông, đã có vợ hoặc chưa, đều thi thoảng xem một cảnh khiêu dâm nào đó. Điều này được thể hiện rất rõ trong những bức tranh vẽ cảnh giao hợp vào thời Cổ đại, cảnh những khách hàng trong các nhà thổ tại La Mã đang xem biểu diễn khiêu dâm trong lúc chờ đến lượt, qua những bức điêu khắc thời Trung đại, qua những cuốn sách có minh họa của châu Á, hay trên mặt tiền của những đền đài tại Ấn Độ...

Brady không thấy có gì gọi là cảm kỳ trong vấn đề này, bản thân anh hoàn toàn chấp nhận nó mặc dù không hề đề cập đến trước mặt Annabel.

Nhưng lần này, anh không tài nào giải thích được tại sao những hình ảnh kiêu đó lại khiến anh khó chịu. Liệu có phải do anh biết Rubis?

Khi người đàn ông đi vào cô gái, bằng cái kiêu thô bạo điển hình, Brady nhấn ngón tay trở cho đoạn phim chạy nhanh. Anh không thể chịu nổi việc phải xem kỹ những gì cô đang chịu đựng. Anh để cho đầu đọc chạy lại bình thường khi khuôn mặt của Rubis xuất hiện, môi vén lên, một bàn tay được chăm sóc

cẩn thận đưa những chiếc móng giả dài quá độ vào miệng để nhấn mạnh thêm về khoái cảm mà cô đang có.

Trừ đôi mắt đang nói lên điều ngược lại.

Brady nhận thấy bàn tay Rubis bắt chặt lấy khung chậu của bạn diễn trong lúc hấn đập vào hậu môn cô thật mạnh, có thể là vì quá đau đớn.

Brady xem qua ba bộ phim khác bằng cách tua đi thật nhanh, và chỉ dừng lại đôi chút khi Rubis xuất hiện, anh phát hiện ra rằng nếu như đầu óc anh không hề cảm thấy hưng phấn trước những cảnh phim đang diễn ra liên tiếp, thì bộ phận sinh dục của anh lại tự động cương cứng lên. Đó chính là sự phân đôi ham muốn chung của tất cả đàn ông.

Brady vẫn thường tự hỏi về hai khía cạnh nói trên trong bản năng nhục dục của người đàn ông. Sự phân tách giữa cơ thể và trí óc. Cái nào có thể điều khiển thứ còn lại?

Với anh, hai khái niệm ấy đối lập nhau. Ham muốn và bản năng tính dục.

Hai mặt của sự kích thích.

Ham muốn, thường thấy nhất, cũng là ôn hòa nhất, có thể nảy sinh từ một nhu cầu đơn giản, một cảm xúc, hay thậm chí từ một tác động bên ngoài; nó có thể mang đến khoái cảm mang tính giải phóng. Brady coi nó thuộc về trí óc, có thể kiểm soát được.

Bản năng tính dục hiếm gặp hơn, khi xuất hiện giống như một cơn sóng thần ập đến từ những vùng sâu nhất của vỏ thượng thận, và có sức tàn phá ghê gớm. Di sản từ lối hành vi động vật. Khó đoán và ám ảnh. Nó tràn đến liên tục không mệt mỏi như nước triều dâng, nhấn chìm mọi do dự. Cho đến khi đạt được sự thỏa mãn, thích thú đến kiệt quệ.

Brady gọi điều này là tính dục nguyên thủy. Nó thuộc về bản năng. Đôi khi rất hung bạo. Nó có thể là nguyên nhân của những hành động bộc phát, cưỡng bức, nhưng đồng thời cũng giúp cho con người có thể duy trì nòi giống.

Ham muốn thuộc về sự tiến hóa, nó tồn tại cùng những hấp dẫn giới tính.

Bản năng tính dục thuộc về loài vật, thuộc về sự sống còn. Một chiếc la bàn nguyên thủy được gắn trong mỗi con đực.

Và nếu như nói bản năng này gắn liền với loài người thì Brady hay tự hỏi phải chăng ham muốn chính là thứ được sinh ra cùng với con người hiện đại, là những người tạo dựng nên xã hội này, nhằm mục đích chống lại bản năng tính dục, để có thể kiểm soát nó.

Đưa tình dục vào trong khuôn khổ các luật lệ để con người trở nên đỡ đáng sợ hơn. Để những gì mà bản thân con người chứa đựng, tận trong sâu thẳm, đỡ đáng sợ hơn. Để những gì đang dần dặt con người đỡ đáng sợ hơn. Để lấy lại sự kiểm soát.

Để mang đến cho loài người một lối đi mới. Tách biệt phần con khỏi phần người.

Chúng ta đã thực sự làm được điều đó chưa?

Nghĩ cho kỹ một chút thì quốc tế hóa, toàn cầu hóa kinh tế và văn hóa vẫn khiến người ta hết sức lo sợ từ vài năm nay đã tồn tại từ hàng nghìn năm trước trên khía cạnh tình dục. Với một mục tiêu duy nhất: Để phần con không thể đóng vai trò chi phối nữa. Để trí tuệ có thể ngự trị.

Sự phổ biến của phim sex khiến Brady cảm thấy nghi ngờ nếu chúng ta có thể kiểm chế được chính bản chất của con người hay không?

- Tất cả những thứ này khiến mình bắt đầu phát bệnh..., Brady nghĩ trong lúc ra khỏi phòng chiếu.

Anh hâm nóng cà phê trước khi với lấy hộp đĩa mà người bán hàng ở sex-shop đã đưa cho anh đầu tiên.

- Kinh khủng hơn cả phim gonzo ư? Anh lắm bầm.

Anh không còn dám chắc mình thực sự muốn xem nó.

Nhưng lỡ như hay bộ phim cuối cùng này là thứ đã hủy hoại Rubis thì sao?

Brady nhấp từng ngụm nhỏ cà phê trong lúc ngắm chiếc bóng nâu nặng nề của cây cầu Brooklyn, rồi quay trở lại nhốt mình trong căn phòng tối.

Giống như tất cả các phim Rubis đã đóng, lần này cũng là một bộ phim được sản xuất thủ công. Mỗi lần lại là một hãng phim khác; tuy nhiên Brady nhận thấy một cái tên thường xuyên trở đi trở lại: Leonard K.

Lenny!

Đoạn video trên trang web của Rubis. Vụ hãm hiếp. Cô đã gọi tên gã Lenny nào đó trước khi nhận ra đó không phải là hắn.

Cái tên Leonard K. này xuất hiện ở tất cả các đoạn giới thiệu đoàn phim. Nếu nghiên cứu kỹ về các hãng sản xuất, có thể lần ra hắn.

Cảnh quay đầu tiên đầy tính thẩm mỹ khiến Brady thấy ngạc nhiên. Hoàng hôn giữa một khu rừng rậm được quay từ trên đỉnh ngọn đồi dốc đứng bằng cú

lia máy dài. Phía chân trời không có bất cứ dấu tích nào của nền văn minh, chỉ có một biển thực vật với những con sóng dâng lên trùng trùng và bị những đám bọt đá cắt ngang ở chỗ này chỗ kia. Cảnh này được quay ở đâu? Phía Bắc của bang ư? Vermont? Hay Virginia? Không thể xác định được vị trí, Brady kết luận.

Máy quay dừng lại phía sau một đôi trai gái đang ngồi trên đám cỏ rậm rạp vào lúc trời đang dần tắt nắng.

Sau đó là cận cảnh gương mặt họ, một thanh niên da màu và Rubis. Nét mặt nữ diễn viên không có bất cứ biểu cảm nào. Người thanh niên hôn lên trán cô gái và kéo cô đứng dậy.

Những cảnh quay ổn định, được gióng khung tốt, cho thấy trình độ kỹ thuật hiếm gặp trong những phim loại này. Có ai đó đang theo dõi đôi trai gái, lúc này đang chật vật bước đi trên con đường mòn, bỗng một toán người đột ngột xuất hiện và dồn họ vào một bên đường. Rồi vụ hành hung diễn ra. Khác xa với những cuộc cãi cọ thường thấy trong phim khiêu dâm, ở đây mọi thứ đều có vẻ chân thực. Người ta có thể nghe thấy tiếng những cú đánh rất mạnh lên người cậu thanh niên da màu, giống thật hơn cả ngoài đời thực. Thân hình đang co rúm của cậu cùng khuôn mặt đầy máu được quay cận cảnh.

Lũ côn đồ tóm lấy Rubis, lúc này đang la hét và chống trả.

Chúng kéo cô vào rừng. Cô vẫn tiếp tục la hét, rồi những cú đánh khiến cô phát khóc. Cô ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Cô tỉnh dậy trong một căn phòng không có cửa sổ, tường gạch nện, nền đất thô, được chiếu sáng bằng hàng trăm ngọn nến cắm trong các lon bia. Một kiểu boong ke ngầm. Brady quan sát những kẻ hành hung. Anh đếm được sáu tên. Bề ngoài mang vẻ gothic, quần áo da, vòng sắt, xỏ khuyên, xăm mình và hóa trang. Trong khi máy quay ghi lại rất rõ nỗi sợ hãi của Rubis thì lại không bao giờ dừng lại đủ lâu trước những gã đàn ông để Brady có thể nhìn rõ được chúng. Có tiếng nhạc nổi lên. Một âm thanh đơn điệu như tiếng trống của các bộ lạc, nhịp điệu vang lên từ chính căn hầm chứ không giống như kiểu âm thanh được thêm vào ở giai đoạn hậu kỳ.

Chỉ trong vòng vài giây, đám côn đồ sà xuống xé tung quần áo của cô gái như đám thú hoang, trước khi cùng lùi lại một lượt để ngắm nhìn thân thể trần truồng của nạn nhân.

Brady phải thú nhận rằng cô thật đẹp. Dưới ánh nến là những đường cong hoàn hảo, bộ ngực cứng lại vì lạnh, còn cái đó nó khiến anh phải xao lòng ngay khi vừa nhìn thấy.

Cho tới khi bầy chó săn xuất hiện trở lại. Cả lũ vừa vuốt ve cô, vừa cọt nhả, thật lâu. Các cảnh sau đó tập trung vào mấy bàn tay lướt nhẹ trên làn da cô gái, những chiếc nhẫn hình đầu lâu giống như bộ xương nhỏ trượt trên da thịt. Chúng khám phá cô giống như cách của người mù, lần qua từng nếp gấp, từng chỗ hõm nhỏ nhất, lướt khắp thân thể cô suốt hàng phút đồng hồ.

Điều đó khiến Rubis dụi đi và ngừng rên rỉ để quan sát chúng.

Các động tác của đám đàn ông phản chiếu trên tường những hình thù kỳ lạ, tiếng trống tiếp tục như muốn ru ngủ và ánh nến bập bùng khiến mi mắt Rubis dần khép lại. Rồi chúng lòng một cái đai da quanh cổ cô gái. Một trong số chúng xuất hiện, khóa quần mở rộng, bộ phận sinh dục dựng đứng, sẵn sàng chiếm đoạt cô. Tay hắn được xăm hình. Những biểu tượng bí ẩn nào đó rất khó nhìn rõ trong cảnh tranh tối tranh sáng.

Hắn đi vào Rubis trong lúc cô hoàn toàn không có phản ứng gì, ngoài việc tỉnh dậy.

Những cú đũa ra đũa vào tiếp diễn trên nền tiếng trống ngày càng mạnh và tiếng thì thầm của đám còn lại. Chiếc đai thít chặt hơn, máy quay lần lượt quay cận cảnh mặt và cơ thể cô gái trẻ. Chúng thít chiếc đai mỗi lúc một chặt hơn khiến cô gái dần ngạt thở.

Sau vài phút, gã đàn ông thô bạo tiếp tục với nhịp độ ngày càng tăng, mặt hắn nhăn lại trong một vài khoảnh khắc hiếm hoi khi ta có thể nhìn thấy cảm và quai hàm hắn. Một cái nhăn mặt đầy hoan lạc, nhưng cũng có cả sự chịu đựng. Hắn đang cố gắng để có thể tiếp tục.

Chiếc đai tiếp tục bị thít chặt hơn nữa.

Mắt Rubis chớp lia lịa. Da cổ lún xuống dưới chiếc đai da, mạch máu không ngừng phồng lên xẹp xuống.

Cận cảnh cú đi vào.

Đột nhiên, máy quay dừng lại phía trên miệng Rubis, lúc này đang há ra như cá mắc cạn, mắt cô trợn lên và Brady nhìn thấy một đám mây đỏ nổi lên ở lòng trắng khi một tiểu tĩnh mạch bị vỡ. Cô sắp chết ngạt! Brady từng nghe Annabel kể những đốm xuất huyết sẽ xuất hiện như thế nào khi một người bị thắt cổ.

Họ đang đi quá xa!

Vì chắc chắn không có một kỹ xảo đặc biệt nào được sử dụng đằng sau những cảnh quay này.

Gã đàn ông phát ra một tiếng kêu đầy thú tính trong lúc bầu chặt lấy đùi của Rubis, những cử động của phần xương chậu chậm dần lại khi hắn bắt đầu bắn vào cô. Chiếc đai thít chặt quanh cổ được nới lỏng và cô rít lên trước khi có thể thở trở lại.

Ngay khi tên này lui ra, một tên khác đã tiến lên thay thế để tận hưởng Rubis.

Và chiếc đai lại khiến cô từ từ bị nghẹt thở.

Tất cả diễn ra trong vòng mười lăm phút, sáu gã đàn ông trong cô, kẻ này nối tiếp kẻ kia. Đã có đến ba lần Rubis suýt rơi vào trạng thái mất ý thức và tầm garô được nới lỏng để cô có thể hồi tỉnh trước khi lại tiếp tục.

Brady thấy những thứ này thật bẩn thỉu và anh cho tua nhanh đoạn phim.

Một cô gái khác bị bắt cóc, cô bị hành hung thô bạo đến mức khó có thể tưởng tượng được đối với một bộ phim được bày bán công khai. Chúng đánh cô theo nhịp của những động tác giao hợp, bằng lòng bàn tay sau đó là bằng nắm đấm. Cô gái ngất xỉu ba lần; đám đàn ông lại giúp cô hồi sức để tiếp tục. Lần nữa và lần nữa.

Sau đó, Rubis xuất hiện trở lại, vẫn dưới thứ ánh sáng màu cam và trong tiếng trống đầy ám ảnh.

Lần này, trong lúc một gã đàn ông đang chiếm đoạt cô, năm gã khác nhẹ nhàng dùng lưỡi đao lam rạch từng đường trên mạng sườn, cánh tay, ngực, cổ và đùi... cô.

Người cô nhanh chóng đầy những máu, như được phủ một lớp màng nhầy nhựa, trên đó mấy gã đàn ông không ngừng chuyển động và phát ra tiếng kêu thỏa mãn.

Rubis đưa mắt nhìn kinh ngạc, tuy nhiên cô hoàn toàn khuất phục, như một nô lệ phục tùng bất cứ sự cuồng điên nào của toán người. Thi thoảng, cô rên rỉ nhưng tiếng rên ngay lập tức bị kìm lại.

Brady giờ hai tay ôm cằm, lắc đầu, rưng rờ.

Người thanh niên da màu cặp cùng Rubis vào đầu bộ phim xuất hiện trở lại, bước ra từ một căn phòng ốp gỗ. Trong lúc họ đi qua một hành lang, Brady nhìn thấy mặt trắng phía xa qua một ô kính. Vậy là tất cả đều được quay vào ban đêm sao? Vẫn không thể nhìn rõ những kẻ hành hung, người quay phim đã rất cẩn thận để chúng không bao giờ xuất hiện trên màn hình.

Một cái tên xuất hiện trên tường.

Brady vội ấn nút tua lại, cho chạy từng hình một và dừng lại khi thấy tấm bảng chỉ dẫn xuất hiện ở đầu một hành lang khác, trên đó là sơ đồ ngôi nhà, vị trí các bình cứu hỏa, lối thoát hiểm và tất cả các thông tin liên quan đến vấn đề an toàn. Phía trên có thể nhìn thấy chữ KING được in đậm, mặc dù phần còn lại của cái tên đã bị một góc tường che khuất.

Lần này đến lượt người thanh niên với bộ mặt sưng phù bị toán người mọi rợ cưỡng hiếp. Chúng chậm rãi cào xước đầu ngực cậu ta bằng những chiếc hàm thép, đập vào hậu môn cậu ta và cùng lúc đó gi điện vào hai hòn dái chàng trai bằng hai chiếc kẹp được nối với một ắc quy ô tô, và không có bất cứ thứ gì được dàn dựng ở đây cả. Tất cả đều được quay trực tiếp.

Brady nhấn nút tua nhanh để đến cảnh cuối cùng. Anh không thể tiếp tục xem màn diễn bệnh hoạn này thêm nữa.

Tiếp tục một cảnh quay với Rubis dưới hầm, kiệt sức, vô vọng, cô dỗi lên phía trên chiếc máy quay, hy vọng nhìn thấy một dấu hiệu, để tất cả có thể kết thúc. Một bóng người tiến vào, khoác áo choàng da dài, tóc dài che khuất mặt. Những ngón tay đeo đầy nhẫn.

Thả tôi ra, Rubis thì thầm, với chút hơi tàn.

Gã đàn ông hít một hơi thật mạnh rồi ngồi xuống cạnh cô.

Chỉ có hai ngọn nến chiếu sáng cho căn phòng. Hắn ta cúi xuống nói với cô:

- Đừng sợ. Em cảm giác rằng cơ thể mình kiệt quệ. Rằng đầu óc mình trống rỗng. Rằng mình sẽ nhanh chóng ra đi. Tất cả những thứ đó không là gì cả.

Hắn nói bằng một giọng thì thầm, ngọt xót, gằn như khiến người ta nôn mửa.

- Làm ơn, Rubis van xin trong lúc một giọt nước mắt chảy dài trên một bên má đầy vết bầm.

- Mỗi lần em hôn mê, chúng tôi sẽ hồi sức cho em, mỗi lần em tin rằng mình đã chết, chúng tôi sẽ ở đây bên em, chúng tôi sẽ làm tất cả để giúp em sống sót.

Bằng một động tác nhanh nhẹn, hắn ta thổi tắt mấy ngọn nến để tạo ra bóng tối.

Lớp lóa trang có lân quang trên mặt hắn bắt đầu ánh lên màu và lấp lánh. Trên đó là những đường nét hung tợn, những góc cạnh và chỏm, cùng hai hố sâu hoắm vị trí hai con mắt. Vẻ mặt của sự chết chóc. Hắn nói thêm:

- Và sự hoan lạc của chúng ta sẽ kéo dài. Thật lâu.

14

Annabel đề nghị Jack dừng xe trước một cửa hàng tạp hóa cũ kỹ, giống như bị bỏ hoang tại đường Little Nassau.

- Giờ thì em có thể nói anh biết chúng ta đến đây làm gì chưa? Jack nhắc lại.

- Tìm hiểu một thông tin liên quan đến cô Weaver này.

- Sao cơ Jack ngạc nhiên hỏi. Woodbine đã giao cho chúng ta một vụ trộm và một vụ cướp có bạo lực, thế mà em vẫn bướng bỉnh tiếp tục điều tra vụ này sao? Chừng nào chúng ta chưa có kết quả giám định ADN, vụ này sẽ vẫn nằm trong ngăn kéo bàn!

Hôm qua, họ đã niêm phong bàn chải đánh răng, một chiếc quần lót bản và tóc được lấy trên một chiếc lược trong căn hộ của Rubis để so sánh ADN với cái xác tìm thấy ở Fulton Terminal. Họ cần chắc chắn rằng đã tìm đúng người trước khi tiếp tục điều tra.

- Em chỉ đi mười lăm phút thôi, thư giãn đi. Anh ở lại trong xe nhé.

Thayer lắc đầu.

- Khu này không an toàn! Anh không thể để em đi một mình được.

- Em lớn lên ở đây, em an toàn hơn anh đấy! Cô nói dứt khoát trong lúc bước ra khỏi xe.

- Anh có được lựa chọn đâu? Jack thở dài rồi rút từ túi áo ra một tập thơ. Nhưng nhanh lên nhé! Chúng ta còn nhiều việc lắm đấy.

Annabel đi dọc vỉa hè của một con phố tối tăm, bên cạnh những tòa nhà có mặt tiền bản thủ. Đó là những ngôi nhà đầy vết nứt, xập xệ, nằm giữa một biển chung cư dành cho người thu nhập thấp với loạt ô cửa sổ đầy chấn song, lớp hàng rào cao tới hai mét được trang trí bằng dây gai kèm một tấm biển: **Ở ĐÂY CÓ HAI LOẠI CHUÔNG: CHÓ VÀ SÚNG LỤC, VẬY NÊN HÃY CHỜ ĐƯỢC MỜI TRƯỚC KHI VÀO!** Để đón khách.

Annabel đi về phía một bức tường cao trên đó là một khuôn mặt lớn được vẽ bằng bình xịt, cái miệng há rộng để lộ ra cánh cửa đã han gỉ. Một người đàn ông đang hét. Tiếng hét cam lạng giữa nơi đây, chính là tiếng vọng của những âm thanh mà mỗi người mang đến. Tiếng của tuyệt vọng, giận dữ, sợ hãi, và cũng có thể là của sự giải thoát. Với Annabel, người đàn ông này chính là người bảo vệ cho những tín ngưỡng cổ xưa, người gác cổng gàn dở khó tính của bà ngoại

cô, khi tiến lại gần cô không nghe thấy bất kỳ tiếng hét nào, chỉ có một cái họng mở ra những tri thức huyền bí, một cách để khẳng định rằng những kinh nghiệm từ thời xa xưa của tổ tiên chỉ có thể được truyền miệng cho con cháu.

Nữ thám tử chui qua cặp môi và bước vào tòa nhà.

Một hành lang chật hẹp dẫn đến hang động của Mae Zappe: Một vườn bách thú những con vật trong truyền thuyết được tạc bằng đá. Rồng, kỳ lân, những con quỷ khổng lồ và sinh vật thần thoại bằng đá, đủ mọi hình thù, cơ bắp nhô ra cuồn cuộn, trong tư thế bấp bênh, giống như hóa đá khi bị rắn thần nhìn thấy. Zappe tự nhận mình là “bà mẹ của lũ quái vật bằng đá.”

- A! Bà có nằm mơ không? Một bà cụ thốt lên trong lúc lách mình qua những tượng đá nặng nề. Cháu gái bé bỏng của bà!

Bà cụ có nước da đen, giống hệt như màu mắt, mái tóc bạc như chiếc khăn san phủ trên bờ vai, nổi lên giữa những lọn tóc đen. Những nếp nhăn sâu trên khuôn mặt khiến mỗi điệu bộ của bà đều mang vẻ sắc sảo. Bà dang rộng tay đón Annabel và ôm cô vào lòng.

Hai người phụ nữ ôm nhau thật lâu.

Có đèn hàng chục ngọn nến đang cháy trên các kệ, bệ tượng đá và bát đĩa nến treo dưới xà nhà.

- Người phụ nữ đẹp nhất thành phố dạo này có khỏe không đây? Mae vừa hỏi vừa nắm lấy cổ tay Annabel.

- Bà ơi, cháu nghĩ là tình cảm đã làm mờ mắt bà rồi.

- Bà chấp nhận sự phù phép ngọt ngào này.

- Cháu cần nhờ đến sự thông thái của bà.

- A? Bà biết mà... Phải đến hàng thế kỷ cháu chưa đến thăm bà vì nhớ bà! Hãy thận trọng, Annabel, thành phố này đang dần gặm nhấm cháu! Cháu ngày càng xử sự vì lợi ích nhiều hơn, và ít vì con tim hơn!

- Cháu xin lỗi, công việc ngốn hết thời gian của cháu. Cháu hứa sẽ cố gắng đến thường xuyên hơn.

- Không sao, bà biết ngoài đó khó khăn lắm, và cháu không thể thoát khỏi mọi quy định của họ, phải không? Ai lại muốn sau này kết thúc như Mae Zappe chứ? Bà cụ cười nhạt. Nào, nói cho bà biết vì sao cháu đến nào?

Bà cụ dắt tay Annabel như dắt một đứa trẻ rồi dẫn cô đi qua đám tượng đá.

- Bà có mối liên hệ với tất cả những điều... huyền bí. Cháu muốn cho bà xem một biểu tượng và muốn biết nó mang ý nghĩa gì. Cháu không nghĩ nó liên quan đến đạo Vô đư, nhưng không biết bà có thể hỏi bạn bè xung quanh không, may ra có lẽ ai đó trong số họ có thể giải thích cho cháu.

Mae bảo cháu gái ngồi xuống một chiếc ghế chạm hình bàn tay bằng đá, các ngón tay chìa thẳng lên trời để làm phần tựa, chỗ ngồi là lòng bàn tay. Rồi bà trở lại với hai ly cà phê thơm mùi hoa cam.

- Bà luôn có cà phê nóng, chúng là nhiên liệu của bà! Bà cười rúc rích. Này, uống đi.

Có tiếng một vật nặng rơi xuống đâu đó dưới kho, và vỡ vụn khi chạm đất.

- Yên nào! Mae ra lệnh. Chúng sốt ruột đấy, bà đang đánh bóng lại chúng! Và chúng rất thích?

Annabel không đứng dậy vì cô biết bà đang nói đến mấy bức tượng đá, cô cũng đã quen với cách đối xử đặc biệt mà bà cụ dành cho những tác phẩm của mình. Mỗi âm thanh, mỗi làn gió, với bà, đều mang một ý nghĩa nào đó. Mae cho rằng không có điều gì ngẫu nhiên xảy ra. Cho dù là khi ta đánh mất một dụng cụ hay khi một cánh cửa bị sập lại, những điều đó đều mang trong mình một thông điệp.

Annabel rút từ trong túi ra bản sao của hình vẽ kỳ lạ trang trí cánh cửa nhà Sondra Weaver. Cô chìa nó cho bà cụ xem.

- Đây, cháu để nó lại đây cho bà, bà thử xem xung quanh có ai biết không giúp cháu, đây là...

- Không cần đâu.

- Sao ạ... Sao lại thế Annabel lúng túng.

- Bà biết nó là gì, Mae buồn rầu nói rồi rút tay lại để không phải chạm vào tờ giấy.

- Thật là một ngày may mắn của cháu, nữ thám tử trẻ gần như phần khởi.

- Không, Annabel. Cháu không nên tiếp tục điều tra vụ này nữa.

Vẻ hiền từ của bà cụ đã hoàn toàn biến mất.

- Tại sao ạ? Thứ này là gì?

- Những người sử dụng loại biểu tượng này biết rõ thế giới chứa đựng những gì tại những nơi sâu thẳm nhất trong lòng nó. Đừng qua lại với họ.

- Bà ơi, cháu không thể, đây là công việc của cháu...

- Điều đó quan trọng hơn cả sự an toàn của cháu sao? Hơn cả sự bình yên trong tâm hồn cháu sao?

- Bà đang nói gì vậy?

Bà cụ chỉ ngón tay trở về phía tờ giấy.

- Bà biết ý nghĩa của nó! Đó là một tín ngưỡng cổ xưa, một sự bảo hộ của Chúa; tổ tiên chúng ta trước đây cũng đã đôi lần dùng tới nó.

- Một sự bảo hộ? Chống lại cái gì ạ?

- Ban đầu, trong đức tin Thiên Chúa giáo, biểu tượng này mang đến thêm sức mạnh để chống lại những giọng nói trong bóng đêm, những lời thì thầm náu kín trong tủ, trong những căn hầm, dưới gầm giường và những nơi ẩn nấp tăm tối.

- Chống lại những giọng nói trong bóng đêm ư? Annabel nhắc lại, có vẻ không tin.

- Đúng vậy, chính chúng, những giọng nói dẫn dắt một tâm hồn yếu đuối từ từ đến bên bờ vực của sự từ bỏ, những ý đồ xấu những kẻ hát bài ca của quỷ dữ! Chúng đẩy ta đến với bạo lực, tội ác và khiến ta tự tìm đến cái chết!

Tòa nhà rung lên bần bật khi một cơn gió mạnh quét qua.

- Đây là một ngôi sao bảo hộ ư? Annabel kết luận.

- Nó không còn được sử dụng nữa, và nếu muốn được bảo vệ thì cần phải tin vào sức mạnh thực sự của nó, nhưng đúng, đúng là vậy đấy.

- Khoan đã, bà có nói là “khiến ta tự tìm đến cái chết” phải không?

- Bằng những cách xấu xa, kinh khủng nhất! Chính vì vậy mà chúng quanh quẩn trên Trái đất này.

- Bà đang muốn nói đến ai vậy?

Mae Zappe xoáy đôi mắt sâu thăm thẳm như đại dương vào mắt Annabel.

- Lũ quỷ, cháu gái bé bỏng ạ. Lũ quỷ.

15

Jack Thayer nghe Annabel kể lại mọi chuyện. Anh lắc đầu.

- Cô gái này là một ca đặc biệt! Anh bình luận. Diễn viên phim sex, hoang tưởng mình bị quỷ ám, và cuồng dâm, theo như lời của tay hàng xóm.

- Về điểm cuối cùng này, em cảm thấy không chắc lắm, hẳn có thể đã nói dối anh.

- Anh thấy chẳng có lý do gì khiến hẳn phải bịa ra câu chuyện đó vì suy cho cùng hẳn cũng chẳng được lợi lộc gì! Tuy nhiên, hẳn đã nói dối khi khẳng định mình không quan hệ với cô ta, điều này thì anh chắc chắn. Một gã đáng thương hại, khi một cô gái đẹp chủ động mời hẳn làm tình như vậy, chỉ để làm hẳn sung sướng, tội gì mà hẳn từ chối chứ?

- Jack! Em có thể liệt kê đến mười lý do chính đáng để không làm việc đó! Thứ nhất, họ không quen biết nhau, thứ hai: Hẳn biết cô ta là diễn viên sex, hẳn không muốn liêu...

- Đúng là cách nhìn của phụ nữ, Thayer ngắt lời. Một người đàn ông, nếu thực sự là đàn ông, không phản ứng như vậy. Làm một cú, kiêu như vậy, chỉ để được thoải mái một chút, với một cô gái đẹp, đó là dịp may của đại đa số đàn ông! Hơn nữa lại là một diễn viên khiêu dâm? Điều đó có nghĩa là cô ta rất táo bạo!

Annabel dựa lưng vào cửa xe, vẻ không mấy bị thuyết phục.

- Anh cứ đi thẳng đi, cô chỉ đường. Em muốn qua đôn một chút.

- Thế còn vụ cướp? Tay chủ quán đang đợi chúng ta ở cửa hàng của hẳn để cung cấp lời khai!

- Em sẽ gọi cho Attwel để anh ta nhận vụ này vào trưa nay, anh ta hẳn sẽ hài lòng nếu có thể nâng cao thành tích bằng một vụ ngon ăn. Còn về vụ trộm, Woodbine đã cử một sĩ quan của đội tuần tra đến đó rồi, dù sao đi nữa chúng ta cũng sẽ chẳng bao giờ thực sự điều tra được gì ở đó, anh biết mà.

- Vụ đó xảy ra ở đường phía Tây công viên Prospect, là gia đình của một thành viên hội đồng thành phố, chính vì thế mà Woodbine muốn thám tử điều tra có mặt, đó là một thông điệp chính trị?

- Vậy thì hãy để những người giàu có, thế lực đó chờ đợi một lần cho đến khi vụ việc của một cô gái đáng thương được giải quyết đi!

- Em không thấy mình đang làm quá nhiều trong khi em vẫn khăng khăng theo giả thiết đây là một vụ tự tử ư?

- Em bắt đầu có cảm tình với cô gái. Em luôn cảm thấy hứng thú trước những hoang tưởng thần bí đã xâm chiếm cuộc sống của họ từ khi họ bắt đầu phô diễn thân thể mình trước máy quay.

Thayer lắc đầu, khó chịu trước thái độ của người đồng nghiệp, vậy nhưng anh vẫn tiếp tục đi về phía đồn cảnh sát.

- Một ngày nào đó, lát sau anh nói, em sẽ thiêu rụi sự nghiệp của mình đấy, hãy tin lời của một cảnh sát có kinh nghiệm. Nếu cứ làm theo ý thích, em sẽ vượt quá giới hạn đấy.

Kho lưu trữ của đồn cảnh sát 78 được dùng để chứa tất cả những đồ vật bị tịch thu hoặc tạm giữ: Vật chứng và những mẫu vật được niêm phong của các cuộc điều tra đang tiến hành, trong lúc chờ được em tới lưu trữ tại một trong số các kho của NYPD. Annabel vừa mở chiếc thùng các tông có chứa những vật được tìm thấy trên thi thể của Sondra Weaver. Cô lấy ra chiếc điện thoại di động. Nó sáng lên ngay khi cô nhấn nút, vẫn còn một chút pin.

- Em định làm gì vậy? Thayer hỏi từ phía sau.

- Em xem có số điện thoại nào được lưu lại ngoài phần danh bạ không, những người mà cô ta thường xuyên liên lạc.

- Rồi sao?

- Câu trả lời là: Có. Em có hai số ở đây. Của một tay “Lenny” nào đó và một cô tên là “Charlotte”. Rõ ràng là những ngày gần đây cô gái đã gọi cho cô Charlotte này không ít.

Annabel chép lại các số điện thoại và kiểm tra phần tin nhắn - bộ nhớ trống không.

- Lenny có thể là tay người yêu, người trong ảnh, Jack đưa ra giả thiết.

- Vì thế nên chúng ta sẽ bắt đầu với Charlotte. Có thể là cô bạn gái thân nhất? Hoặc một người chị?

- Anna, hãy đợi có kết quả ADN đã. Nếu đúng là cô ta, chúng ta sẽ liên hệ với gia đình nạn nhân, chúng ta sẽ tìm hiểu những chuyện trước đây của cô ta, như vậy mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

- Cả anh và em đều biết đúng là cô ta. Em không cần phải có khuôn mặt của cô ta trên bàn mổ tử thi mới chắc chắn về điều đó.

- Nếu thế thì tại sao lại phải hấp tấp như vậy, trong khi em vẫn tin đây là một vụ tự tử?

Annabel nhìn chăm chăm vào điện thoại di động của chính mình.

- Vì em thấy ngờ vực, cô thú nhận. Và... em không biết phải giải thích với anh thế nào, nhưng có một cái gì đó tuyệt vọng trong căn hộ đó, nó làm cho em cảm thấy thế nào ấy. Em muốn biết cô gái đó là ai. Nghe này, chúng ta quyết

định thế này nhé: Ta đào sâu theo hướng hai cái tên và nếu không đạt được kết quả nào, chúng ta sẽ dừng lại, khi có báo cáo ADN em sẽ thông báo cho gia đình người chết, và vụ này sẽ được xếp vào hàng núi những trường hợp tử vong ta phải cho vào dĩ vãng mà thậm chí không biết đến một phần nhỏ sự thật đằng sau đó.

Jack Thayer buồn bã nhìn Annabel. Sau đó anh lắc đầu rồi đến thân tình vỗ vai cô, để an ủi đồng nghiệp, người có cái đầu nhiệt huyết và trái tim đôi khi nhạy cảm quá mức cần thiết trong nghề này.

Một giọng nói the thé cất lên sau ba hồi chuông:

- Vâng?

- Charlotte phải không?

- Ai vậy?

- Thám tử O'Donnell, Sở Cảnh sát New York, tôi cần nói chuyện với chị một lát.

- Có chuyện gì vậy?

- Cô đang có mặt ở thành phố chứ?

- Để làm gì?

Nghe này, nếu như cô cứ trả lời từng câu hỏi của tôi bằng một câu hỏi khác thì sẽ rất mất thời gian đấy. Cô đang ở đâu?

- Ừm... nhà tôi, tại Bắc Bergen, New Jersey.

- Rất tiết, cô là người thân của Sondra Weaver phải không?

- Đó là bạn tôi. Có chuyện gì với con bé à? Đúng vậy không? Ôi, chó chết thật!

- Tốt nhất là chúng ta nên gặp nhau, cho tôi địa chỉ của cô, chúng tôi sẽ qua đó.

Jack ném ánh mắt u ám về phía Annabel. New Jersey hoàn toàn không nằm trong phạm vi thẩm quyền của họ.

- Làm sao tôi biết chị có đúng là cảnh sát không? Tôi sẽ không nói địa chỉ cho một người không quen biết qua điện thoại!

- Tôi sẽ cho cô một số điện thoại, đó là số tổng đài của đồn của chúng tôi; nếu muốn, cô có thể đến đây. Tại Brooklyn.

- Lại còn thế nữa. Chị không có chỗ nào gần hơn à?

- Cô nghe này, chuyện này rất quan trọng. Tôi có thể tìm kiếm qua số điện thoại để lần tới tận nhà cô, nhưng nếu cô không hỗ trợ công việc của chúng tôi, tôi sẽ coi như cô không chịu hợp tác, tôi nghĩ cô hiểu điều đó có nghĩa là gì chứ?

- Được rồi, đừng vội bức mình. Nói tôi nghe, con bé không sao chứ, Rubis ấy?

- Địa chỉ của cô thế nào?

Người phụ nữ phía bên kia đầu dây thở dài. Cuối cùng cô ta cũng cho Annabel biết có thể tìm mình ở đâu, Annabel cúp máy sau khi cho hay họ sẽ ngay lập tức lên đường.

Jack theo sau Annabel.

- Bắc Bergen là hàng dãy nhà trọ nằm lẫn giữa loạt nhà hàng dành cho khách đi đường, đường cao tốc và đầm lầy! Anh không thích chỗ đó, anh thú thật.

Charlotte Brimquick sống trong một nhà-xe di động được bao bọc bằng những vỏ ô tô cũ, xung quanh rào dây thép gai. Bên cạnh có rất nhiều căn nhà kiểu này nằm quây tròn bên dưới một nút giao thông tập thể, cao tới mười lăm mét, chạy vòng tròn phía trên.

Hai thám tử được hai con chó giống Doberman, vừa vọt ra từ chiếc chuồng bằng gỗ, đón tiếp. Nghe tiếng chó sủa, một người phụ nữ tóc vàng, môi ngậm điếu thuốc, bước ra khỏi xe, và hét lên với lũ chó:

- Được rồi! Câm miệng đi! Hôm nay không phải là món gà mọi khi đâu! Brad! Théo! Vào chuồng!

Cô ta kéo mấy sợi xích để bắt lũ chó phải ngừng sủa và chúng ngoan ngoãn nghe lời.

- Quả là những cái tên độc đáo dành cho chó, Annabel nói trong lúc họ đi vào trong.

- Tên hai lão chồng cũ khôn nạn của tôi. Bây giờ đến lượt tôi là người ra lệnh và cho chúng ăn đòn. Hai người qua đây đi, nếu không chúng ta đóng băng ngoài này mất.

Cô ta đẩy hai người vào nhà, phía bên trong đồ đạc được xếp theo chiều dọc. Cây nến thơm đang cháy không thể át được mùi thuốc lá và mùi ẩm ướt xộc lên chỗ này. Charlotte tự động mời họ uống cà phê và buộc họ ngồi xuống một

bằng ghê nệm đã sòn cứng. Cô ta tầm ba mươi tuổi, mảnh dẻ, bộ ngực đồ sộ đến mức thiếu tự nhiên phía trên phần eo nhỏ xíu, xung quanh mắt và khóe môi vẫn còn in lại dấu vết của hai người chồng bạo lực và của thuốc lá. Rất nhiều nếp nhăn nhỏ và sâu trên khuôn mặt, vết tích của một cuộc sống khó khăn, một năm dài tựa ba năm.

Tiếng ồn ào từ đường cao tốc vọng tới tận nơi họ ngồi.

- Điều gì đó không hay đã xảy ra với con bé, đúng không? Charlotte hiểu ra trong lúc đến lượt mình ngồi xuống.

- Chúng tôi đã tìm thấy một cái xác vào hôm kia. Chúng tôi vẫn chưa chắc chắn là cô ta, Thayer lên tiếng, tuy nhiên mọi thứ đều khiến chúng tôi tin là vậy.

Charlotte há cái miệng xanh xao vì dùng quá nhiều thuốc lá và rượu. Cô ta quét lưỡi qua giữa hai hàm răng và chậm chậm thở dài.

- Cô có quan hệ thế nào với Sondra Weaver? Annabel hỏi.

- Đó là một người bạn. Một người bạn tốt khủng khiếp.

Cô ta nuốt nước bọt đầy khó khăn, những giọt nước mắt lăn xuống từ đôi mắt đỏ ngầu.

- Xin lỗi, cô ta nói rồi đứng dậy đi tìm một chai Bourbon trong tủ, pha loãng vào cốc cà phê. Con bé bị giết à?

- Tại sao cô lại cho là một vụ giết người? Thayer hỏi.

- Con bé là loại người dễ bị người ta giết.

- Nghĩa là sao?

Charlotte với lấy bao thuốc lá rồi châm một điếu bằng mẫu thuốc đang cháy. Cô ta vuốt mặt trong làn khói thuốc bay xung quanh.

- Chó chết thật, Rubis, cô thì thâm trong lúc cố kìm cơn nức nở. Con bé ngu ngốc đó cuối cùng đã làm được điều nó muốn.

- Cô ta muốn bị giết ư? Annabel ngạc nhiên hỏi.

- Nó muốn ra đi khi vẫn còn xinh đẹp. Trước khi lụi tàn.

- Ban này, cô vừa nghĩ tới một vụ giết người, Thayer nhấn mạnh. Vì lý do gì vậy?

Charlotte rít một hơi thuốc rồi nhanh chóng bị lu mờ sau làn khói xám dày đặc. Cô ta thừa cơ hội đó để kể lể:

- Trẻ trung, yếu đuối, xinh đẹp, lại lạc vào một nơi rác rưởi, tất cả những điều đó làm thành một ly cocktail tuyệt hảo, không cần thêm bất cứ điều gì để khiến người ta phải háo hức.

- Cô nói cứ như thể mình hiểu quá rõ về thế giới đó vậy, Thayer nhận xét, tôi có nhầm không?

Cô ta chìa những chiếc móng giả đầy vảy lấp lánh vào ngực mình:

- Chỗ silicon này không phải để cho dễ ngủ đâu! Tôi đã đóng phim sex suốt mười năm. Tôi vừa mới nghỉ hưu thôi. Đúng ra là... người ta đã đá tôi ra khỏi cửa. Hai người biết đấy, bây giờ, nếu hai người không ở độ tuổi hai mươi hay sáu mươi, sẽ chẳng có ai quan tâm đến hai người nữa. Chỉ cần hai người tỏ thái độ có vẻ tự ái thôi, thế là hết!

- Hai mươi tuổi, tôi còn có thể hiểu, Annabel đáp lại, nhưng sáu mươi tuổi thì... Cô có thể giải thích không?

- Thứ khiến người ta thích thú hoặc là trẻ trung xinh đẹp hoặc là già cả, phụ nữ có thai cũng rất được ưa chuộng kể từ mười năm nay, người béo phì thì ít hơn, hay người gầy gò xương, tóm lại tất cả những nét đặc thù có thể thỏa mãn những ông tưởng tình dục phổ biến ở mọi gã đàn ông.

- Những mộng tưởng tình dục phổ biến ư? Annabel hỏi lại.

- Đừng làm bộ làm tịch thế! Còn nếu không phải vậy thì chị nên thực tế chút đi!

Thayer đột ngột cắt ngang câu nói có vẻ giống như muốn khiêu khích này:

- Tôi thấy cô không có vẻ đã thực sự nghỉ hưu, đúng không? Cô kiếm sống bằng gì?

Charlotte cúi xuống chiếc tách.

- Máy việc vặt. Những gì tôi tìm được.

- Cô quen Rubis qua một bộ phim đúng không? Annabel hỏi.

- Đúng vậy. Bộ phim đầu tiên của con bé. Nó đã không mấy thoải mái. Một bộ phim nhỏ, thù lao cũng không cao, nhưng dù sao cũng phải bắt đầu, đúng không nào? Tôi thì thành thạo hơn, tôi cần kiếm ăn, vậy nên tôi làm tất cả những gì mình tìm được.

- Cô ta là kiểu người thế nào? Nữ thám tử tiếp tục.

Charlotte nhường mày, cảm xệ xuống. Cô ta phải mất tới cả phút mới bình tĩnh lại được, rít một hơi thuốc rồi nhanh chóng phả ra.

- Nói về quá khứ, thật khó..., cô thú nhận. Đó là... là kiểu người vô cùng dễ bị tổn thương. Con bé rời khỏi cái xó xỉnh nghèo nàn của nó để chạy trốn gia đình mà nó thù ghét, để không phải gặp mặt những con người tồi tệ mà nó thường qua lại, để thành công. Nó đã không quen được những người tốt nhất ở đây, phải nói là môi trường chỉ là một phần, người ta chỉ có thể gần gũi được với những người giống mình thôi.

- Cô ta có phải là một người phức tạp không? Có vấn đề gì với gia đình không?

Charlotte liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay Annabel trước khi trả lời:

- Thưa Quý bà, một nửa số nữ diễn viên đóng phim sex đã từng bị hãm hiếp khi còn trẻ. Rubis không phải một ngoại lệ. Nhưng gia đình ngu xuẩn của con bé sẽ có thể khóc rống lên trong tang lễ, trong khi thực chất họ chẳng coi nó ra gì!

- Rubis vẫn giữ liên lạc với họ chứ? Thayer hỏi.

- Không, họ không biết con bé đã biến thành cái gì. Họ sẽ xóc nếu biết nó đóng phim sex! Nhưng lão bố dượng bệnh hoạn của nó lại có thể vừa xem phim nó đóng vừa thủ dâm đấy!

- Theo cô, chúng tôi nên hỏi thăm ai trong số những người có liên quan tới cô ta?

Charlotte rít một hơi thuốc thật dài, như thể muốn dim chết hai lá phổi, đôi mắt mở to, xa xăm. Lúc nhả khói, cô ta thở dài đánh thượt. Mí mắt sụp xuống chỉ còn một nửa trong lúc chăm chú nhìn mấy vết nứt trên chiếc bàn phóc mi ca.

- Tôi không biết, cô thì thăm.

Jack nhìn Annabel, tìm kiếm ánh mắt của cô. Cả hai đều hiểu rất nhanh: Họ vừa chạm phải một vấn đề nhạy cảm.

Điệu vũ xoay tròn của đám ô tô bên ngoài xen lẫn với những khoảng lặng, tạo ra một khoảng trống ở giữa, được khóa lấp tức thì bằng tiếng kim giây đồng hồ tích tắc không ngừng, khiến người ta không thể chịu nổi. Không ngừng nghỉ, chuyển động, liên tục và liên tục.

- Cô hành nghề thế nào? Annabel hỏi để kiểm soát lại cuộc nói chuyện. Cô có người quản lý chứ?

Charlotte cười phá lên.

- Đương nhiên! Và một chiếc limousine để đưa chúng tôi đến trường quay (Cô rót thêm một ly rượu Bourbon, lần này không pha lẫn cà phê.) Không, chúng tôi phải tự xoay xở. Có tất cả ba tầng lớp trong thế giới phim sex. Tầng sang nhất, ở trên, đó là hệ thống-ngôi sao, ở đó không phải cái gì cũng màu hồng, còn lâu mới được thế, nhưng còn có thể chấp nhận được. Những bộ phim có kinh phí khổng lồ, các nhà sản xuất danh tiếng, tóm lại là đỉnh của đỉnh. Rất ít người có thể đạt tới tầm đó. Tầng thấp nhất là những bộ phim không chuyên, được làm bởi mấy tay không chuyên. Ở đây, cái gì cũng có thể xảy ra. Những bộ phim có kinh phí hạn hẹp, với chưa đến năm nghìn đô la, chỉ quay ba ngày là đóng máy. Các cô gái là những kẻ nghèo khổ, đôi khi nghiện ngập. Đó là phim đáp ứng những mộng tưởng tình dục điên rồ nhất, được những nhà sản xuất cầu thả thực hiện với một mục tiêu duy nhất: Làm người ta phóng tinh để biến nó thành vàng, một cách nhanh chóng. Ở giữa hai tầng đó thì có tất cả mỗi thứ một ít. Chính là ở quãng giữa này, là nơi tôi và Rubis cùng ngụp lặn. Không tiền, không phải lúc nào cũng có hợp đồng. Chúng tôi phải xoay xở. Chúng tôi được người này người kia giới thiệu và phải tự tạo dựng mạng lưới cho riêng mình, tỏ ra dễ thương với các nhà sản xuất và đạo diễn, phải biết cái gì nên làm và vào lúc nào, rồi cuối cùng là phá giá và uốn éo trước máy quay.

Annabel cố nén một cái rùng mình. Tỏ ra dễ thương với các nhà sản xuất... Những ẩn ý đằng sau câu nói này khiến cô thấy phát ốm và giận dữ. Cô bám riết lấy cô gái mà cô cảm thấy lúc này đang muốn lánh mình vào im lặng:

- Cô có biết Rubis bước chân vào thế giới đó như thế nào không?

- Qua một gã con bé gặp khi đến New York. Lenny, gã đàn ông của nó.

Annabel liếc nhanh sang phía Jack. Gã Lenny mà họ có số điện thoại.

- Hắn là người yêu của cô ta vậy mà lại đẩy cô ta đến với phim sex, cô phần nộ. Tên khốn nạn!

- Đó là Rubis. Một tặng vật của Chúa, đích ngắm của mọi tên lưu manh trong thành phố. Con bé không một xu dính túi, có thể nói, ngược lại, trong trường hợp này, chính Lenny là người mang đến cho con bé những mối làm ăn. Hắn làm việc trong ngành công nghiệp phim sex, hắn biết không ít người, ở tầng trung thối, không phải những ông lớn. Hắn tìm cho con bé những bộ phim và trích lại một phần thù lao.

- Hắn có vẻ rất giống một tên ma cô, Thayer kết luận. Cô có biết hắn sống ở đâu không?

Charlotte lưỡng lự trước khi gật đầu.

- Rubis thỉnh thoảng cũng đến nhà hắn, tôi từng đến đón nó ở nhà hắn một hay hai lần gì đó, chắc tôi sẽ chỉ được cho hai người chỗ đó, ở Manhattan, khu Gramercy.

- Gã Lenny đó, hắn có phải là kẻ ưa bạo lực không? Thayer hỏi.

- Về mặt thể xác thì không, nhưng tinh thần thì có, một thằng đê tiện! Rubis chỉ là một thứ đồ chơi của hắn, nó phải làm những gì hắn muốn.

Đột nhiên Annabel cảm thấy ngột ngột:

- Hắn có cưỡng ép cô ta đóng phim không?

- Hắn đã nài nỉ để con bé làm vậy, hắn nói với giọng lưỡi ngọt ngào rằng con bé sẽ nhanh chóng trở thành ngôi sao nổi tiếng thế giới, và về mặt này thì, một người đẹp như con bé, có thể lắm chứ! Lời hứa hẹn về tiền bạc, sự nổi tiếng... con bé đã chấp nhận. Nhưng thật không may, sự nghiệp của nó chẳng bao giờ cất cánh. Sau đó, nó tiếp tục vì tiền đó dễ kiếm, nhưng nó thực sự không thích việc đó! Tôi nghĩ là... việc đó thậm chí đã hủy hoại con bé. Mọi ảo tưởng tan vỡ, mất đi cả lòng tự ái và...

Trước sự im lặng kéo dài, Annabel lên tiếng hỏi:

- Và sao?

- Không gì cả, Charlotte nhún vai nói. Không gì cả. Con bé còn quá trẻ và chưa đủ dày dặn để có thể chịu đựng được cái nghề này. Giống như phần lớn những cô gái khác.

Nói đến đây, Charlotte châm một điếu thuốc mới, mắt đắm lệt.

Jack tìm cách hỏi thêm vài điều nhưng những câu trả lời càng lúc càng trở nên mơ hồ và cụt ngủn. Họ cảm ơn người phụ nữ để kết thúc câu chuyện. Annabel để lại cho cô ta danh thiếp của mình trong trường hợp cô ta muốn bổ sung thêm điều gì đó. Cô viết vội cả số di động của mình lên đó, rồi họ ra khỏi khu nhà đi lấy xe.

Thayer chờ đến khi cô diễn viên khuất hẳn tầm nhìn mới nói:

- Cô ta đã không nói hết với chúng ta. Cô ta có vẻ lưỡng lự khi cung cấp cho chúng ta địa chỉ nhà tên ma cô của Rubis, tuy nhiên không đến mức khiến chúng ta phải năn nỉ. Cô ta ném cho chúng ta một cục xương để gặm, hòng có thể che đậy kỹ hơn mẫu thịt mà cô ta đang giấu đầu đó. Anh cá với em là bây giờ cô ta làm gái đứng đường đấy! Ở quanh đây, cũng không khó làm ăn cho lắm.

- Em cũng cảm thấy vậy, Annabel đồng tình. Anh có nhìn cánh cửa nhà cô ta lúc đi ra không?

- Không, có gì à?

- Dưới tờ lịch, có một mẫu hình vẽ lộ ra: Cùng một biểu tượng giống như ở nhà Rubis. Một ngôi sao bảo hộ chống lại quỷ dữ.

- Ngày càng hay đây! Tình chị em giữa hai tâm hồn cả tin! Viên thám tử nói đùa với một nụ cười cay đắng cả hai đều là diễn viên khiêu dâm nhưng lại sợ quỷ dữ dưới gầm giường!

Họ lên xe.

- Jack, những cô gái đó cũng là con người. Nếu anh quên mất cả điều đó, thì thế giới này sẽ đi về đâu?

- Đúng vậy đấy, Anna, đúng vậy, đó là điều anh đang tự hỏi: Thế giới tội tệ này sẽ đi về đâu đây?